

(Ασμένως, προσφέρω χώρο έκφρασης στον φίλτατο Γ.Δ. Παρά το γεγονός ότι συχνά διαφωνούμε, παραμένει χαρά μου να φιλοξενώ σε αυτό τον ταπεινό ιστότοπο τις απόψεις του. Όχι μόνον διότι είναι πληκτρολογημένες με χάρη και ουσία, αλλά διότι όλοι χρειαζόμαστε να ακούμε μια άλλη φωνή που θα μας βοηθήσει να ανοίξουμε έστω και ένα καρτίνι τις παρωπίδες μας)

Πριν από τρία χρόνια, σε εφημερίδα της Μυτιλήνης, διάβασα την εξής απίστευτη είδηση: Ο εκεί νομάρχης είχε προσπαθήσει να έλθει σε συμφωνία με τους τοπικούς εστιάτορες, προτείνοντάς τους να χρησιμοποιούν στα εστιατόρια και τα ταβερνεία τους ως μαγειρικών έλαιο, το του πανέμορφου νησιού παρθένο ελαιόλαδο, το οποίο και θα προμηθεύοντο σε προνομιακές, εννοείται, τιμές. Να τηγανίζουν δηλαδή τις πατάτες και ό,τι άλλον ήθελε τηγανίσαι με εξαιρετικώς παρθένο ελαιόλαδο και όχι με τα τσίπικα κι υποδεέστερα λίπη και έλαια.



Με το επιχειρήμα ότι, εμβαπτιζομένη εις ελαιόλαδο, η τηγανισμένη πατάτα βαρύτερα κέκτηται γεύσιν <sup>!</sup>, προς ην απαρέσκονται ημεδαποί και αλλοδαποί τουρίσται, οι εστιάτορες του νησιού ηρνήθησαν την πρόταση.

Και έτσι, το σχετικώς αγνό (λέγω «σχετικώς» διότι κι αυτό συνιστά κρατική παρέμβαση που νοθεύει τον ανταγωνισμό) το σχετικώς αγνό, λοιπόν, εγχείρημα που θα έδινε ανάσα ζωής σε μερικές χιλιάδες παραγωγούς που κάθε χρόνο τόνους αδιάθετο λάδι αναγκάζονται να διακρατούν στις αποθήκες τους, ναυάγησε.

«Πεισθείς» ότι ο άγγλος κοκκινόλαιμης που επέστρεψε από το Κόβεντρυ <sup>1</sup>, κι ο θορυβώδης Φριτς από το Βισμπάντεν που έκανε απόβαση στο νησί με τις άσπρες του κάλτσες, αλλά κι η Πάβλα η τσαχπίνα Σλοβάκα με τα μικρά γαλακτοφόρα κτήνη <sup>2</sup>, <sup>3</sup> ήσαν

άπαντες στην Ελλάδα όχι για να γευτούν το ούζο, όχι για να βουτήξουν τις θαλλίδες της γλώσσας τους στην ντομάτα, την πιπεριά και τη ρίγανη αλλά για να ξαναγευθούν τα ποτισμένα σε νέφος αλάτος και χλωσθηγασμένη λαδούμπα αβλία πατατάκια των

McDonalds

, προσπέρασα την είδηση.

Και έσπευσα στις αθλητικές σελίδες, να διαβάσω το αποτέλεσμα του ντέρμπυ Καλλονή – Παράκουλια που, σίγουρα, θα εκρμβε λιγότερη ανοησία.

Εκείνη η απόπειρα δεν έφθασε ποτέ στον αθηναϊκό Τύπο. Βλέπετε, το αφειδώς σπαταλούμενο κρατικό χρήμα, ραδιώς δανεισμένο, ελέω ευρώ, από τις διεθνείς χρηματαγορές, κρατούσε τους Έλληνες σε απόλυτη χαύνωση, για τη διατήρηση της οποίας σε κλινικά επίπεδα είχε φροντίσει μεταξύ άλλων ο κ.

Σμίτης με το «καμκότατο σήμερα» σύνθημα περί «Ισχυρής Ελλάδας».

Ακολουθήσε μία (ακόμη) δημοσιονομικά αμαρτωλή πενταετία -αυτή της μαλθακής διακυβέρνησης Καραμανλή ο οποίος θα επανίδρμε το κράτος- κι έτσι το σαπιοκάραβο που με περιφρόνια ναυπήγησε ο Ανδρέας Παπανδρέου, συνέχισε να πλέει αγέφυχο μέχρις ότου σκάσει στα βράχια του ΔΝΤ.

Τώρα, όλες αυτές οι κάποτε πρωϊκές μορφές που γλείφαμε φανταζόμεν εφέτια. Όμως αυτοί ήμασταν, τέτοιοι μας αξίζουν. Οι εναπομειναντες νοσταλγοί τους θα θυμίζουν σε λίγο χουντικά απολιφάδια και φιλοβασιλικά ζήμπι.



Σήμερα, η απόπειρα των παραγωγών να πουλήσουν απευθείας τα προϊόντα τους στους καταναλωτές κερδίζει δημοσιότητα και λόγια καλά. Εμένα με γεμίζει θλίψη Όχι επειδή οι μεσαζόντες είναι κατ' ανάγκη καλοί. Ανέκαθεν οι μεσαζόντες απλα ακριβαναν ένα προϊόν ή μία υπηρεσία εκμεταλλεόμενοι (κακό αυτό) η αξιοποιώντας (καλό και ηθικό αυτό) κενά και ελλείψεις στην παραγωγική και την εμπορική διαδικασία.

Αλλά γιατί πιστεύω ότι για την αποξίωση ενός προϊόντος φταίει πρώτα από όλα και κυρίως ο π α ρ α γ ω γ ό ς του. Αυτός που έβαλε τα χέρια του στο χιμά, αυτός που ράβδισε τις ελιές, αυτός που πόνεσε να τις τσοβαλιάσει.

# Δαίμονα στο μυαλό, ρόζους στα χέρια (06.04.2012)

---

Στην Ελλάδα φύονται 132 εκατομμύρια ελαιόδεντρα. Μερικά, αρχαία όσο κι οι προγιαγιάδες μας. Παράγουν κάθε χρόνο χιλιάδες τόνους λάδι. Και αυτό το λάδι είναι το καλύτερο στον κόσμο.

Ενα μεγάλο ποσοστό διακινείται χύδην. Μέσα στους γνωστούς 17λιτρους βενζινο(ν)τενκέδες με την γνωστή άθλια αισθητική. Το 70 τοις εκατό της παραγωγής το αγοράζουν Ιταλοί. Το επαναπροβούν αμπαλαρισμένο καλύτερα και το πουλούν πανάκριβα. Το ίδιο κάνουν Γάλλοι και Ισπανοί με τα δικά τους η

ξένα λάδια: δείτε εδώ μερικές συσκευασίες: [τη](#) [ση](#) [ση](#).

Ετσι θα έπρεπε να πωλείται και το δικό μας: πανάκριβο, τυποποιημένο και πανέμορφο, σαν κόσμημα. Η υπεραξία που θα έδιδε στη ελληνική οικονομία θα μας έκαμε, σύντομα, να το θεωρούμε φτηνό. Ακόμη κι αν το αγοράζαμε 10 ευρώ το κιλό.

Τι θέλω να πω. Ας παλέψουμε έντιμα για τα συγκριτικά μας πλεονεκτήματα. Να πάψουμε να γκρινιάζουμε και να αρχίσουμε να δουλεύουμε. Και για να το καταλάβουμε αυτό πρέπει να ξεπεράσουμε τον οικονομικό αναλφάβητισμό μας. Να αφήσουμε πίσω την αντιπαραγωγική θαλιωρή των επιδοτήσεων. Να

ξεπεράσουμε τον υπερκρανονιστικό χανιμισμό των Βρυξελλών. Και, απομακρυνόμενοι από αριστερούς λαϊκιστές, κόκκινους και μαύρους φασίστες, νεολουδιστές <sup>Α</sup> , κριτικοποιήσουμε συνδικαλιστές, κα απολιθωμένα κόμματα, να ενοχλούμε τον δάμονα στο κεφάλι και να προκύψουμε με ρόζους το χέρι. Αυτό που μας έφαγε με κόπο ως εδώ, σ' αυτό το περίγραμμα καλεσμένο

αυτοκόδο.

Γράμμα Δαίμονα

† Αιχμός για τους πελάτες των εστιατορίων, το πηγάρι στο λάδι είναι απίστευτα υγιεινότερο. Αυτό για την παραγωγή του δεν χρησιμοποιούνται διαλυτές βενζίνες όπως στα άλλα λάδια. Επιπλέον είναι το κλασικό χαλάσι αλάτι, χρώμα και σου λέει «ήπιτα με». Όσο για τη γεύση, de gustibus non est disputandum.

‡ Best to Coventry. Στη Βρετανία η φρούτι έχει αλλογενή σημασία. Είναι περίπου το ανδράκι του «Τον έστειλαν στον Εβρο», αλλά όχι προς τη συνοικία του υποστάσι Έρχο αλλά σπορία. Δες [εδώ](#).

‡ Η φρούτι είναι δάμονα. Περιγράφεται ως σήμα του τραγουδιού «Αββόν στον Κίρραλ» του Δανικού Σαββιούλου, από το αλμπουμ «Ο Χρονόστας». Μην αρχίσει να σεσκάζει το τραγουδι πατώντας [εδώ](#).

‡ Για τον όρο δός [εδώ](#).